

GLASOVI PUBLIKE

Svima visoke ocjene

Prema glasovima publike za sada vodi »Sedamdeset i dva dana« Danila Šerbedžije sa ocjenom 4,59, slijedi ga »Na putu« Jasmine Žbanić (4,45) zatim »Show Must Go On« Nevija Marasovića (4,08), »Šuma summorum« Ivana Gorana Viteza (4,02) te na koncu omnibus »Neke druge priče« (3,93).

Za primijetiti je kako je većina filmova dobila višu ocjenu od 4,0, a ni jedan ispod 3,50, što se u Puli već jako dugo nije dogodilo s obzirom na to da je festival prešao polovicu.

Što se Grlićeva filma tiče ocjene još nisu objavljene, ali ne sumnjamo da će i on postići odlične rezultate, jer to je već pokazao u redovitoj kino distribuciji.

To je uz film »Na putu« jedino ostvarenje kojem festival u Puli nije mjesto premijere, no to nimalo ne utječe na nagrade ili na odziv publike, što je prošle godine pokazao i Branko Schmidt s »Metastazama«, za koju je dobio Veliku Zlatnu Arenu.

■ Bakračev film o domu za nezbrinutu djecu ostavio solidan dojam

57.
pula festival
film
VJESNIK
medijski pokrovitelj

57. FESTIVAL IGRANOGA FILMA U PULI Natjecateljski program

Injekcija hrvatskomu filmu

Prikazani filmovi »Neka ostane među nama« Rajka Grlića, »Predstava« Dana Okija i »Ostavljeni« Adisa Bakrača

Božidar TRKULJA

bozidar.trkulja@vjesnik.hr

PULA - Filmovima »Neka ostane među nama« Rajka Grlića, »Predstavom« Dana Okija i »Ostavljeni« Adisa Bakrača nastavljen je natjecateljski nacionalni program i program manjinskih koprodukcija, a Zlatna vrata Pule mogu dobiti filmovi iz objiju konkurencija.

Grlićev film je i na drugo gledanje ostavio isti dojam i unatoč tomu što nam je ovaj put radnja bila poznata, ponovno smo uživali, jer riječ je odličnoj drami koja ne podilazi publici, nego joj prilazi kako zaslužuje, s punom pažnjom, bez patetike i s jasnom namjerom.

Grlić ne odustaje od erotike u filmu, kada već priča životne priče, i ne moralizira o tome. I upravo stoga ne osjećamo Grlićevu prisutnost, već smo isključivo usmjereni na ono što nam ti punokrvi likovi govore i ono što rade uživajući u seksu, cigareti, alkoholu...

Sjajna glumačka ekipa

I možda se na to može gledati kao na poroke, a može opet i kao na užitke i ono što film, a mnogima i život čini uzbudljivijim. Stoga u iskrenost likova i njihovih namjera koje su stvorili Grlić i Ante Tomić ne sumnjamo.

Sjajna glumačka ekipa predvođena Mikijem Manojlovićem, Bojanom Navojcem, Ksenijom Marinković, Darijom Lorenci i Natašom Dorčić to je izvela bez ikakvih problema.

Čini se kako neki redatelji ne znaju što bi s krajem filma pa ga jednostavno ostave suviše otvorenim i bez smisla. To se dogodilo Ivanu

Iz filma »Neka ostane među nama«

Goranu Vitezu, a i Adisu Bakraču s filmom »Ostavljeni«, koji kao da nije znao razriješiti pa je rekao eto tu bi mogli staviti špicu i to je to. Opravdanje za otvoreni kraj mora postojati, osobito u priči kakvu nam je ponudio, jasnu i tečnu.

Dojam nedovršenosti, odnosno prekinutosti poništio je solidan dojam koji je film dok je trajao ipak imao. Dječak Alen (Tony Grga) u domu je za nezbrinutu djecu i pokušava doći do dosjea koji će mu odgovoriti na pitanje tko su mu roditelji, a usput radi za lokalnoga »dobročinitelja« (Dragan Marinković) koji ima prisani odnos s voditeljicom doma (Mira Furlan), a na putu im je novi direktor (Mirsad Tuka).

Snimio rušenje WTC-a

Za razliku od Bakrača, koji je imao poznatu filmsku ekipu kojoj se na samom zbrzanom kraju na suviše kratko pridružio i Zijah Sokolović, Dan Oki, koji je do sada vješto stvarao eksperimentalne filmove, oko sebe je zbog minimalnoga budžeta okupio mlade glumce, od kojih mnogi još nisu posti-

gnuli svoju zrelost.

Budući da je film sniman u gerilsko amaterskim uvjetima, u filmu je ostalo i malo od jednoga i drugoga. No, način na koji je nastajao isključuje oštriju kritiku, a vidljivo je kako »Predstava« pati od nekih problema.

Prvenstveno su to dijalozi koje odrasli vode između sebe, no zanimljivo je vidjeti kako im prirodno teče razgovor s dječakom, koji je doduše od svih najprirodniji, pa je valjda njegova opuštenost ubrzo prelazila i na njegove sugovornike.

Oki je boravio 11. rujna u New Yorku 2001. i ondje je snimio rušenje WTC-a i atmosferu koja je zavladała, a potom s glumačkom ekipom otišao na kratko ponovno, dok je veliki dio filma sniman u Splitu, tako da je bilo umijeće spojiti tri vrlo različita materijala i uklopiti ih u jedinstvenu cjelinu u kojoj se šavovi ne bi vidjeli.

Oni se vide i film pati od mnogih problema, među kojima je dužina nastala suvišnim situacijama. Ipak i Okiju se može čestitati na uloženom trudu i davanju još jedne vitaminske injekcije hrvatskoj kinematografiji.